

ΔΟΚΤΩΡ ΥΠΝΟΣ

-1-

Τη δεύτερη μέρα του Δεκέμβρη μιας χρονιάς που ένας φιστικός από την Τζόρτζια κουμαντάριζε τον Λευκό Οίκο, ένα από τα μεγάλα ξενοδοχειακά θέρετρα του Κολοράντο κάηκε συθέμελα. Η καταστροφή του Ξενοδοχείου Θέα ήταν ολοσχερής. Ύστερα από σχετική έρευνα, ο αρχιπυραγός της κομητείας Τζικαρίλα απεφάνθη ότι η πυρκαγιά προκλήθηκε από έναν ελαττωματικό καυστήρα. Το ξενοδοχείο ήταν κλειστό για το χειμώνα όταν έγινε το ατύχημα, και υπήρχαν μόνο τέσσερα άτομα εκεί. Τα τρία επέζησαν. Ο επιστάτης του ξενοδοχείου, ο Τζακ Τόρανς, σκοτώθηκε κατά την ανεπιτυχή (και ηρωική) προσπάθειά του να ελαττώσει την πίεση του καυστήρα, που είχε φτάσει σε καταστροφικά ύψη εξαιτίας μιας χαλασμένης βαλβίδας ασφαλείας.

Δύο από τους επιζήσαντες ήταν η σύζυγος και ο μικρός γιος του επιστάτη. Ο τρίτος ήταν ο σεφ της Θέας, ο Ρίτσαρντ Χάλοραν, που είχε αφήσει την εποχική εργασία του στη Φλόριντα και είχε πάει να δει τους Τόρανς επειδή τον είχε πλημμυρίσει ένα «ακατανίκητο προαισθήμα», όπως είπε, ότι η οικογένεια κινδύνευε. Οι δύο ενήλικοι τραυματίστηκαν βαριά από την έκρηξη. Μόνο το παιδί δεν έπαθε τίποτα.

Σωματικά, τουλάχιστον.

-2-

Η Γουέντι Τόρανς και ο γιος της πήραν αποζημίωση από την εταιρεία στην οποία ανήκε η Θέα. Δεν ήταν μεγάλη, έφτασε όμως για να βολευτούν τα τρία χρόνια που εκείνη δεν μπορούσε να δουλέψει εξαιτίας των τραυμάτων στη σπονδυλική της στήλη. Ο δικηγόρος που συμβουλευτήκε της είπε πως, αν ήταν διατεθειμένη να κάνει υπομονή και να το παίξει σκληρά, θα μπορούσε να πάρει πολύ περισσότερα, επειδή η εταιρεία ήθελε να αποφύγει τα δικαστήρια. Η Γουέντι όμως, όπως και η εταιρεία εξάλλου, ήθελε να ξεχάσει εκείνον τον καταστροφικό χειμώνα στο Κολοράντο. Θα ανάρρωνε, είπε –όπως και έγινε, παρότι η ζημιά στην πλάτη της την παίδευε μέχρι το τέλος της ζωής της. Οι διαλυμένοι σπόνδυλοι και τα σπασμένα πλευρά θρέφουν, αλλά δεν παύουν ποτέ να πονάνε.

Η Γουίνιφρεντ και ο Ντάνιελ Τόρανς έμειναν για λίγο στις Πολιτείες του Κεντρικού Νότου κι ύστερα κατέβηκαν στην Τάμπα. Πού και πού ο Ντικ Χάλοραν (αυτός με τα ακατανίκητα προαισθήματα) ερχόταν από το Κη Γουέστ να τους επισκεφθεί. Κυρίως για να δει τον μικρό Ντάνι. Είχαν έναν ιδιαίτερο δεσμό οι δυο τους.

Τα χαράματα μιας μέρας του Μάρτη του 1981, η Γουέντι τηλεφώνησε στον Ντικ και του ζήτησε να πάει στο σπίτι τους. Ο Ντάνι, του είπε, την είχε ξυπνήσει μέσα στη νύχτα και της είχε πει να μην πάει στο μπάνιο.

Και από κει κι έπειτα αρνιόταν να μιλήσει.

-3-

Ξύπνησε γιατί ήθελε τσίσα. Έξω φυσούσε δυνατά. Έκανε ζέστη, όπως πάντα σχεδόν στη Φλόριντα, αλλά εκείνος ο θόρυβος του ανέμου δεν του άρεσε ποτέ. Του θύμιζε τη Θέα, στην οποία ο χαλασμένος καυστήρας ήταν το λιγότερο επικίνδυνο πράγμα απ' όλα.

Έμενε με τη μητέρα του σε ένα στενόχωρο διαμέρισμα στον δεύτερο όροφο μιας πολυκατοικίας. Ο Ντάνι βγήκε από το δωματιάκι του, που ήταν δίπλα στις μητέρας του, και διέσχισε το διάδρομο. Απότομα ξεσπάσματα ανέμου έκαναν τα φύλλα μιας ετοιμοθάνατης φοινικιάς δίπλα στο κτίριο να θροΐζουν. Έβγαζαν ένα θόρυβο σαν σκελετός που τρίζει. Όταν δε χρησιμοποιούσε κανείς την τουαλέτα ή το ντους, άφηναν πάντα την πόρτα του μπάνιου ανοιχτή, επειδή η κλειδαριά ήταν χαλασμένη. Απόψε η πόρτα ήταν κλειστή. Ωστόσο, δεν ήταν μέσα η μητέρα του. Εξαιτίας των τραυμάτων στο πρόσωπό της από την ανατίναξη της Θέας ροχάλιζε, κι ο Ντάνι άκουγε το απαλό *πουφ-πουφ* από την κρεβατοκάμαρά της.

Ε, θα την έκλεισε κατά λάθος την πόρτα.

Το ήξερε πως δεν ήταν έτσι (είχε κι αυτός ακατανίκητες διαισθήσεις και προαισθήματα), αλλά κάποιες φορές θέλεις να βεβαιωθείς. Να δεις με τα μάτια σου. Το είχε μάθει τούτο το πράγμα στη Θέα, σ' ένα δωμάτιο του δεύτερου ορόφου.

Άπλωσε το ένα του χέρι, που του φάνηκε πολύ μακρύ, πολύ τεντωμένο, *χωρίς κόκαλα*, γύρισε το πόμολο κι άνοιξε την πόρτα.

Η γυναίκα του δωματίου 217 ήταν εκεί, όπως το είχε προβλέψει. Καθόταν γυμνή στη λεκάνη της τουαλέτας με τα πόδια ανοιχτά και τα ωχρά μπούτια της να κρέμονται στο πλάι. Τα πρασινωπά στήθη της κρέμονταν σαν ξεφούσκωτα μπαλόνια. Οι τρίχες στο υπογάστριό της ήταν γκριζες. Γκριζα ήταν και τα μάτια της, σαν ατσάλινοι καθρέφτες. Τον είδε και τα χείλη της τραβήχτηκαν σ' ένα φριχτό χαμόγελο.

Κλείσε τα μάτια σου, του είχε πει κάποτε ο Ντικ Χάλοραν. *Άμα δεις κάτι άσχημο, κλείσε τα μάτια σου και πες μέσα σου πως δεν υπάρχει τίποτα εκεί. Κι όταν τα ξαναανοίξεις για να κοιτάξεις, δε θα υπάρχει τίποτα.*

Το κόλπο όμως δεν είχε πετύχει στο δωμάτιο 217, τότε που ήταν πέντε χρονών – κι ούτε τώρα θα πετύχαινε. Το ήξερε. Ένιωθε τη *μυρωδιά* της. Τη *μυρωδιά* της σαπίλας.

Η γυναίκα –ήξερε το όνομά της, την έλεγαν κυρία Μάσει– στηρίχτηκε στα μπλάβα πόδια της και του άπλωσε τα χέρια. Η σάρκα στα μπράτσα της κρεμόταν, έσταζε σχεδόν. Χαμογελούσε λες κι έβλεπε έναν παλιό φίλο. Ή κάτι νόστιμο και λαχταριστό.

Με έκφραση που κάποιος θα την παρερμήνευε για ήρεμη, ο Ντάνι έκλεισε απαλά την πόρτα και πισωπάτησε. Είδε το πόμολο να στρίβει δεξιά... αριστερά... δεξιά ξανά... κι ύστερα να μένει ακίνητο.

Ήταν οχτώ χρονών τώρα, ικανός να κάνει τουλάχιστον κάποιους λογικούς συλλογισμούς, ακόμα κι όταν ήταν κυριευμένος από φρίκη. Εν μέρει επειδή κατά βάθος το περίμενε αυτό. Αν και πίστευε ότι εκείνος που θα εμφανιζόταν θα ήταν ο Χόρας Ντέργουεντ. Ή ίσως ο μπάρμαν, αυτός που ο πατέρας του αποκαλούσε Λόιντ. Ωστόσο, θα 'πρεπε να το ξέρει ότι θα ήταν η κυρία Μάσει. Επειδή, απ' όλα τα απέθαντα πράγματα στη Θέα, εκείνη ήταν το χειρότερο.

Το λογικό κομμάτι του μυαλού του έλεγε στον Ντάνι πως η γυναίκα ήταν αποκύημα κάποιου ξεχασμένου τώρα εφιάλτη που έβλεπε πριν ξυπνήσει και τον είχε ακολουθήσει στο διάδρομο. Εκείνο το κομμάτι επέμενε πως, αν άνοιγε ξανά την πόρτα, δε θα υπήρχε τίποτα μέσα στο μπάνιο. Σίγουρα, αφού πια είχε ξυπνήσει για τα καλά. Ένα άλλο κομμάτι του όμως, αυτό που *είχε τη λάμψη*, ήξερε την αλήθεια. Η Θέα δεν είχε ξεμπλέξει ακόμα μαζί του. Ένα τουλάχιστον από τα εκδικητικά της πνεύματα τον είχε ακολουθήσει μέχρι τη Φλόριντα. Κάποτε είχε δει αυτή τη γυναίκα ξαπλωμένη σε μια μπανιέρα. Είχε σηκωθεί και είχε προσπαθήσει να τον πνίξει με τα απίστευτα δυνατά δάχτυλά της που μύριζαν ψαρίλα. Αν ο Ντάνι άνοιγε τώρα την πόρτα του μπάνιου, θα αποτελείωνε τη δουλειά της.

Βρήκε μια μέση λύση: Κόλλησε το αφτί του στην πόρτα. Στην αρχή δεν άκουσε τίποτα. Ύστερα, ένας υπόκωφος ήχος.

Νεκρά νύχια έξυναν το ξύλο.

Ο Ντάνι πήγε στην κουζίνα με πόδια που δεν τα ένιωθε, ανέβηκε σε μια καρέκλα και κατούρησε στο νεροχύτη. Ύστερα ξύπνησε τη μητέρα του και της είπε να μην πάει στο μπάνιο, γιατί υπήρχε ένα κακό πράγμα εκεί μέσα. Όταν ξεμπέρδεψε και μ' αυτό, γύρισε στο κρεβάτι του και χώθηκε κάτω από τα σκεπάσματα. Ήθελε να μείνει εκεί για πάντα, να σηκώνεται μόνο για να κάνει τσίσα στο νεροχύτη. Αφού είχε προειδοποιήσει τη μητέρα του, δεν είχε διάθεση να της ξαναμιλήσει.

Η μητέρα του ήξερε τι σήμαινε αυτή η απόλυτη σιωπή του. Είχε ξανασυμβεί όταν ο Ντάνι είχε μπει στο δωμάτιο 217 της Θέας.

«Στον Ντικ θα μιλήσεις;»

Ξαπλωμένος στο κρεβάτι του εκείνος, την κοίταξε και κούνησε καταφατικά το κεφάλι. Και η μητέρα του έκανε το τηλεφώνημα, κι ας ήταν τέσσερις το πρωί.

Ο Ντικ έφτασε αργά την άλλη μέρα. Κι έφερε κάτι μαζί του. Ένα δώρο.